

παροξυσμοῦ κττ.) Πβ. *ἀγγελοβλέπω. 3) Βλέπω τὴν ἐρωμένην μου, ἢ ὁποία κατὰ τὴν ὠραιότητα εἶναι ὁμοία πρὸς ἄγγελον GHatzidakis Ἀγγελος und Verwandtes 1.

ἀγγελοκαμαρωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκαμαρωμένος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ καμαρωμένος μετοχ. τοῦ ρ. καμαρώνω.

Ὁ ὡς ἄγγελος ὠραῖος, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦτο καμαρώνουν οἱ ἄλλοι: Ἀγελοκαμαρωμένο παιδάκι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκάμωμα τό, ἀμάρτ. ἀγελοκάμωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κάμωμα.

Πλάσμα, δημιούργημα ἀγγελικὸν καὶ ἔχον διὰ τοῦτο ἔκτακτον καλλονήν, ἐπὶ ἀνθρώπου: Μὴν ὁμορφιά τοῦ παιδοῦ, εἶδ' ἀγελοκάμωμά 'τον εὐτό! οἱ ἀγέλοι θαρρεῖ κἀνεῖς πῶς τό 'χοννε καμωμένο, δὲ μοιάζει κάματος ἀνθρώπῳ (κάματος = ἔργον).

ἀγγελοκαμωμένος ἐπίθ. Ἀθῆν. Α. Ρουμελ. (Σωζόπολ.) Εὐβ. Ρόδ. Τήλ. κ.ά. ἀγελοκαμωμένος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀγγιλουκαμωμένους Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά. ἀγιλουκαμωμένους Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. κ.ά. ἀγγελοκαμωμένος Παξ. ἀντζελοκαμωμένος Εὐβ. Κάλυμν. Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω. Εἰς τὸ ἀγγελοκαμωμένος ἀπεβλήθη τὸ μ κατ' ἄνομ.

Ὁ καμωμένος, ἦτοι ὁ πλασμένος ὡς ἄγγελος, ὁ ὠραῖος εἰς τὴν μορφὴν καὶ εἰς τὴν σωματικὴν ἐν γένει παράστασιν ἐνθ' ἄν.: Ἐδὰ 'φτὸς εἶν' ἀγελοκαμωμένος Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Πρῶτα θὰ φάη τὰ μάτια μου τ' ἀντζελοκαμωμένα, ὕστερις τὰ φρονδάσια μου τὰ καμπανογραμμένα (ἀντζελοκαμωμένα μάτια=ὠραῖα ὡς τοῦ ἀγγέλου. καμπανογραμμένα=καμπύλα, τοξοειδῆ) Εὐβ.

Ἀγελοκαμωμένη μου, ποῖα βρούσι σὲ ποτίζει καὶ στέκεις πάδα δροσερῇ κι ἀνθεῖς καὶ λουλουδίεις; Ἀπύρανθ.

Καρ' δένους εἶν' οὐ ἀραβᾶς, τριχούλλια ἀσημένια, κι τὰ βονδάκια ποῦ τρανοῦν ἀγιλουκαμωμένα (καρυδένια εἶναι ἡ ἄμαξα, οἱ τροχοὶ ἀσημένιοι καὶ τὰ βόδια ἐξαισίας μορφῆς. Πβ. ἄγγελος Β 2 β) Αἰν.

Ἀγγελοκαμωμένη μου, σγουροξανθομαλλοῦσα Ἀθῆν.

Κ' ἐγὼ παίρνω ὁμορφα κορμιά τ' ἀγελοκαμωμένα Κεφαλλ.

Εἶμαι ψηλός, εἶμαι λυγρός κι ἀγγελοκαμωμένος Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκάμωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Δαρδαν. Ἡπ. Πελοπν. (Αἶγ.) κ.ά. ἀγελοκάμωτος Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄγελοκάμωτος Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ πλασμένος ὡς ἄγγελος κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἐν γένει παράστασιν, ὁ ἔχων κάλλος ἀγγελικόν,

εὐειδής, ὠραῖος ἐνθ' ἄν.: Ἀγγελοκάμωτο παιδάκι Ἀθῆν. Ὅχον μὴν ὁμορφιά τοῦ κωπέλλας, ἀγελοκάμωτη θαρρεῖς πῶς εἶναι! Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Κορίτ' ἀγγελοκάμωτο κ' ἐρωτοπληγωμένο ἔς τὸ παραθύρι τοῦ γυαλοῦ ἐγλυκοτραγουδοῦσε Ἡπ.

Κυρά μ' ἀγγελοκάμωτη, κορμάκι ζαχαρένιο, γιατί βαστᾷς τέτοι' ἀπονιά ἔς ἐμένα τὸν καημένο;

Δαρδαν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκατεβασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκατεβασμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ κατεβασμένος μετοχ. τοῦ ρ. κατεβάζω.

Ὁ οἶονεῖ ἐκ τῶν ἀγγέλων εἰς τὴν γῆν κατελθὼν καὶ διὰ τοῦτο ὦν ὁμοῖος ἀγγέλῳ, εὐειδής, ὠραῖος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκατέβατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκατέβατος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κατεβαίνω.

Ἀγγελοκατεβασμένος, ὁ ἰδ.: Εἶδα 'μορφιά τ' ἀνθρώπου 'τον εὐτή, θαρρεῖ κἀνεῖς πῶς εἶναι ἀγελοκατέβατος! Κι ἀγελοκατέβατη 'νά ναι κἀμμά, θὰ τὸ εὗρουνε ἑκατὸ κουσούρια (ἐλαττώματα). Πβ. οὐρανοκατέβατος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοκόβω Ἄνδρ. Θράκ. (Σκοπ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. κ.ά. ἀγελοκόβω Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κόβω.

1) Διὰ φωνῶν καὶ κλαυθμῶν καὶ θορυβωδῶν ἐν γένει κινήσεων ἀπομακρύνω τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου ἐμποδίζων οὕτω τὸν μελλοθάνατον νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ παρατείνων τὴν ἀγωνίαν του μέχρι τῆς μετὰ ὥρας καὶ ἡμέρας ἐπανόδου τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθν. Κωνπλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) κ.ά.: Μὴν τῆς μιλῆς νὰ μὴν τὴν ἀγγελοκόψῃς Ἄνδρ. Τὸν ἀγγελοκοφαν κ' ἔζησε ἄλλες δυὸ μέρες Κωνπλ. Ἐχτε βράδ' ἐψυχομάχει, μ' ἀγελοκόφαν το γαῖ ἀκόμα νὰ ξεψυχήσῃ Ἀπύρανθ. Μὴ δοῦ δώσης νερό, γιατί τὸν ἀγελοκόβεις Φιλότ. Ἀγγελοκόπηκε ὁ ἄρρωστος Σηλυβρ. Ἀγελοκομμένο τὸν ἔχουν τὸν ἔρημο καὶ δὲν παραδώνει (δηλ. τὴν ψυχὴν του) Ἀπύρανθ. Ἀγελοκομμένη τὴν ἔχουν ἀπὸ χτε βράδυ καὶ τυραγνίζεται αὐτόθ. || Φρ. Ποῦ νὰ ἀγελοκόβῃσαι! (νὰ βασανίζῃσαι ψυχορραγῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἀρά) Φιλότ. Συνών. ἀγγελοσκοιάζομαι (δὲ ὁ ἰδ. ἀγγελοσκοιάζω 4). 2) Ἀφαιρῶ τὴν ψυχὴν διὰ βιαίου πλήγματος, ἐπιφέρω αἰφνίδιον θάνατον Θράκ. (Σκοπ.): Φρ. Νὰ σὲ ἀγγελοκόψῃ! (ἐνν. ὁ Χάρως. Ἀρά).

ἀγγελόκομμα τό, Θράκ. (Σηλυβρ. Σκοπ.) κ.ά. ἀγελόκομμα Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκόβω.

Ἡ διὰ φωνῶν καὶ κλαυθμῶν τῶν οἰκείων καὶ παντὸς ἐν γένει θορύβου κώλυσις τοῦ ψυχορραγοῦντος νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, ὅστις διακοπτόμενος εἰς τὸ ἔργον του ἀποχωρεῖ καὶ ἐπανερχεται μετὰ ὥρας ἢ ἡμέρας, οὕτω δὲ παρατείνεται ἡ ἀγωνία τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀγγελόκομμα δὲν εἶναι καλὸ Σηλυβρ. Ἀς ἤξερεν ἐδὰ κἀνεῖς κ' εἰπὸ τὸ ἀγελόκομμα

εἶδα 'ναι! Ἀπύρανθ. Πῶς ὑποφέρει ἡ ἔρημη, δὲν ξεψυχᾷ, μὰ λές κ' ἐγελοκόφωσαν τήνε κ' εἶναι τ' ἀγελοκομμάτων ἡ τυρανία ποῦ τρανᾷ αὐτόθι.

ἀγγελόκορμος ἐπίθ. Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρα 13.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κορμί.

Ὁ ἔχων σῶμα ἀγγελικόν, ὥραϊον: Οἱ ἀγγελόκορμοι κείνοι οἱ λεβέντηδες.

ἀγγελόκοφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκοφτος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκόβω τοῦ ἀρκτικού α προσλα-
όντος σημ. στερήσεως μόνον διὰ τῆς προπαροξυτονίας.
δ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ κωλυόμενος διὰ κλανθμῶν, φωνῶν καὶ ἄλλων ἐνοχλήσεων νὰ ἐκπνεύσῃ ἡσύχως: Ἀγελοκοφτο τὸν ἔχουν μὰ θὰ τὸν ἀγελοκόφουνε μὲ τοοὶ φωνάρες τῶνε. Σωπάτε ποῦ 'ναι ἀγελοκοφτη, μὴ δὴν ἀγελοκόψετε. Ἀντίθ. ἀγγελοκομμένος (δὲν ὁ ἰδ. ἀγγελοκόβω 1).

ἀγγελοκρίνομαι ἀμάρτ. ἀγελοκρίνομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀγγελοκρίνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. κρίνομαι.

1) Πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ (λέγεται ἐπὶ τοῦ μελλοθανάτου, ὅταν οὗτος στρέφῃ πρὸς τὰ ἄνω τὰ βλέμματα του, ὅτε ὑποτίθεται, ὅτι βλέπει τὸν ἄγγελον τὸν μέλλοντα νὰ παραλάβῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ψυχὴν του. Περὶ τῆς σημ. τοῦ β' συνθετ. κρίνομαι πβ. ἀγγελοκρισιὰ καὶ ἀγγελοκριτος) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Τὸ παιδί ποῦ ἦτανε ἀρρωστο ἀγελοκρίνεται σήμερα Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3. 2) Ἀπολαύω τῆς ὑπερτάτης ἡδονῆς τῆς σαρκικῆς συνουσίας Θράκ. (Σαρεκκλ.)

ἀγγελοκρισιὰ ἡ, Ρόδ. ἀγγελοκριθὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρίνομαι.

1) Ἡ ὑπὸ τοῦ ψυχοπομποῦ ἀγγέλου γινομένη κρίσις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποθανόντος: Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ ἀγγελοκρισιὰ! (νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ κριθῇ εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου καὶ ὀδηγηθῇ εἰς τὸν παράδεισον! Εὐχὴ δι' ἐτοιμοθάνατον). 2) Ἐπιρρηματ. κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου κρίσεως: Φρ. Ἀγγελοκρισιὰ νὰ τό 'βρῆς! (νὰ σοῦ καταλογισθῇ, ὅταν θὰ κριθῇς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου. Ἀρὰ πρὸς τὸν ἀδικήσαντα).

ἀγγελοκρισμα τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρίνομαι. Τὸ σ διὰ τὸ ἀγγελοκρισιὰ.

Θάνατος αἰφνίδιος: Φρ. Νὰ σὲ φάῃ τ' ἀγγελοκρισμα! (νὰ ἀποθάνῃς αἰφνιδίως ἀπὸ ἀποπληξίαν, συγκοπὴν καρδίας κττ. Ἀρὰ, διότι ὁ αἰφνίδιος θάνατος θεωρεῖται μέγα κακόν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

ἀγγελοκρίτης ὁ, Ρόδ. ἀγγελοκριτος Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κριτής.

Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ὁ πιστευόμενος ὡς ψυχοπομπός: Φρ. Ὁ ἀγγελοκριτος νὰ σὲ πάρῃ! (ἀρὰ). Νὰ τό 'βρῆς ἀπὸ τὸν ἀγγελοκριτή! (ἀρὰ).

ἀγγελοκριτο τό, Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ κριτής.

Θάνατος αἰφνίδιος: Φρ. Ὅπου νὰ σὲ 'βρῇ τ' ἀγγελοκριτο, νὰ σουριασθῇς σὰν κουβάρι! (ἀρὰ). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

ἀγγελοκρουσμα τό, Κάρπ. Κέρκ. Παξ. Ρόδ. κ. ἀ. —ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 80 ἀγελοκρουσμα Κύθν. ἀγγελοκρουσμα Ἡπ. (Χιμάρ.) κ. ἀ. ἀγγιλοκρουσμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Αἰφνίδιον θανατηφόρον πλήγμα καταφερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, νόσος προξενούσα ἀκαριαῖον θάνατον Κάρπ. Κύθν. Ρόδ. κ. ἀ.: Φρ. Ἀγγελοκρουσμα νὰ σ' εὔρῃ! Νὰ σοῦ 'ρῇ ἀγγελοκρουσμα! (ἀρὰ) Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1. β) Ὁ ἐπιθανάτιος ρόγχος τοῦ ψυχορραγούντος Ἡπ. (Χουλιαρ.) κ. ἀ. —ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.: Πῶς πάει οὐ δεῖνα; — Τί νὰ κάψ'; 'ς τ' ἀγγιλοκρούματα εἶναι Χουλιαρ. Ὁ ἀχὸς τοῦ τραγουδιοῦ ἔμοιαζε ἀρρώστον ἀγγελοκρουσμα γλαρὸ ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.

2) Τρόμος αἰφνίδιος καὶ ἰσχυρὸς, τὸν ὅποιον αἰσθάνεται τις ἐκ τῆς θέας δυσειδοῦς καὶ ἀπεχθοῦς προσώπου ἢ ὑπερφυσικοῦ πράγματος Παξ. Συνών. ἀγγελοκρουσμός 2. β) Πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μᾶς προξενεῖ αἰφνίδιον τρόμον Κέρκ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀγγελοκρουσμα (τόσον δυσειδής, ὥστε ἡμπορεῖ μὲ τὴν θεάν του νὰ μᾶς τρομάξῃ). Ἔχει μὲ κωπέλλα ἀγγελοκρουσμα. Συνών. ἀγγελοκρουσμός 2 β. 3) Ἐπιληψία, σεληνιασμός Ἡπ. (Χιμάρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 4.

ἀγγελοκρουσμός ὁ, Λευκ. Κέρκ. Παξ. κ. ἀ. ἀγγελοκρουσμός ΔΣολωμ. 251 (ἔκδ. Κερκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Ὁ θάνατος συνήθως ὁ αἰφνίδιος Λευκ. κ. ἀ. —ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο μῖλημα 'ς τὸν ἀγγελοκρουμὸ του

ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

2) Ὁ τρόμος, τὸν ὅποιον ἐμπνέει τις διὰ τῆς εἰδεχθοῦς καὶ ἀπαισίας ὄψεως (καθὼς ὁ τρόμος, τὸν ὅποιον αἰσθάνεται τις βλέπων τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου) Κέρκ. Παξ. Συνών. ἀγγελοκρουσμα 2. β) Πρόσωπον, τὸ ὅποιον δύναται νὰ μᾶς προξενήσῃ διὰ τῆς ὄψεώς του τρόμον Κέρκ. Παξ.: Αὐτὴ εἶναι ἀγγελοκρουσμός. Συνών. ἀγγελοκρουσμα 2 β.

ἀγγελοκρουστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγελοκρουστος Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοκρούω.

1) Ὁ αἰφνιδίως ἀποθνήσκων ἐξ ἀποπληξίας ἢ ἄλλης κεραυνοβόλου νόσου. 2) Ὁ ἐτοιμοθάνατος.

ἀγγελοκρούω Ἡπ. Κέρκ. Παξ. κ. ἀ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,47 ΝΣαντοριν. Ἀγγελοκρ. 7 καὶ 12 ἀγγιλοκρούω Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀγγελοκρούω Παξ. Παθ. ἀγγελοκρούομαι Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.) Ἡπ. (Χιμάρ. κ. ἀ.) Κάρπ. Κέρκ. Λευκ. Μῆλ. Πελοπν. (Σουδεν. κ. ἀ.) Ρόδ. (Χάλκ. κ. ἀ.) ἀγελοκρούομαι Κύθν. κ. ἀ. ἀγγιλοκρούομαι Ἡπ. (Ἰωάνν. Κούρεντ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. Μετοχ. ἀγγελοκρουσμένος Εὐβ. (Κάρυστ.) Κάρπ. Κέρκ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνοῦρ.) κ. ἀ.

